

Urunk bemutatása – Gyertyaszentelő Boldogasszony 2014. febr. 2. – A év

Az egyik híres orvosi egyetem nagy aulájában éppen anatómia teszt megírására készülődtek az orvostanhallgatók. A már idősödő, köztisztviselőként álló professzor kiosztotta a tesztlapokat. Az egyik hallgató, aki nagyon jól felkészült az anyagból, nagy önbizalommal látott neki a feladatoknak. Valóban jól is haladt, minden rendben ment egészen az utolsó kérdésig, amely nagy meglepetésére így hangzott: „Mi a neve a takarítónőnek, aki a folyosót szokta felmosni?” A diák némileg meg is botránkozott a kérdésem. „Ez legföljebb valami rossz vicc!” – gondolta. Amikor beadta a dolgozatlapot, a biztonság kedvéért megkérdezte a professzort: „Az utolsó kérdés is beleszámít majd az osztályzásba?” A válasz így hangzott: „Természetesen, fiatalember! Önök remélhetőleg hamarosan orvosok lesznek. Emberekkel dolgoznak, és pályájuk során rengeteg személlyel fognak találkozni. Ezek az emberek mind fontosak a maguk helyén, megérdemlik az önök figyelmét, legalább egy kedves köszönés vagy mosoly erejéig. Ha nem figyelnek oda személyesen az emberekre, a munkájuk nem éri el a legalapvetőbb célját, az egészséget, az egész ember szolgálatát!” A diák megszívta a leckét. Másnap megkérdezte, és egy életen át nem felejtette el, hogy a takarítónőt Mariannának hívják.

Isten minden embert személyesen és tökéletesen ismer, tudja minden gyermeke nevét. A Biblia számos helyen tanúsítja ezt: „Tenyerembe írtam a nevedet.” Ismer bennünket, mert Hozzá tartozunk, Tőle ered a létünk. A mai evangélium szerint az ember az „Úr szent tulajdona.” Nem megalázó ez számunkra? Egy személy lehet a tulajdona bárkinek anélkül, hogy ez rabszolgaság lenne? Igen: egyetlen valakinek, az Istennek még az ember is a tulajdona! De nem valamiféle tárgyként, hanem a „Hozzá tartozás” értelmében: a tulajdon fia, a tulajdon gyermeke. Ha jól belegondolunk, alapvetően nem rossz dolog tulajdonnak lenni – bár ez nyilván a gazdától is függ. A tárgyak léte értelmetlen, ha nincs tulajdonosuk, aki a rendeltetésüknek megfelelően használja őket. Így érik el céljukat. Mit ér egy ceruza, ha félredobják, összetapossák, és nem írnak vagy rajzolnak vele? Mit ér egy bármilyen csodás és ragyogó ékszer is, ha soha senki nem viseli? Tulajdonnak lenni azt jelenti, hogy valaki a rendeltetésének, céljának megfelelően használ valamit, s egyben vigyáz is rá, megbecsüli. Az embernek is van rendeltetése, létébe írt célja, amelyet nem ő maga határoz meg mindenestül önmagának. A mai evangéliumban két idős emberrel találkozunk, akik életük végén célhoz érnek, megtapasztalják azt, amire szinte egész életükben vártak: az eljövendő Messiással való találkozást. Sem az idős Simeon, sem Anna prófétaasszony nem saját maga tűzi ki önmagának ezt a célt: mindkettőjüknek Isten Lelke nyilatkoztatja ki, hogy földi életük nem éri el beteljesedését addig, míg meg nem látják Isten Fölkentjét.

Divat ma azt gondolni, hogy teljes egészében mi határozzuk meg rendeltetésünket - de ez egy nagy önámítás! Az ember élete nincs teljes egészében a saját kezében. Nem mi határozzuk meg, akarunk-e születni, élni. Nem mi irányítjuk mindenestül célra sem az életünket. Akár hiszünk Istenben, akár nem, közös tapasztalatunk, hogy nem minden sikerül úgy, ahogy szeretnénk, ugyanakkor számos szép és jó dolog történik velünk, amit szintén nem mi terveztünk be. Megtapasztaljuk, hogy életünket rajtunk kívül álló erők is irányítják. Bizony tulajdona vagyunk valakinek: Istenhez tartozunk. Ő irányítja célra az életünket, de ez nem alázza meg minket, nem veszi el a szabadságunkat. Mivel Ő az életünk forrása, létünk alkotója, már a teremtésben belénk is ülteti ezt a mindennek felett álló, végső rendeltetést: a hazaérkezést az Ő országába, a boldog találkozást magával a teremtő Atyával. Ez a végső cél nem idegen számunkra, hanem emberi természetünkhöz tartozik. „Magadnak teremtettél bennünket, Istenünk, és nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik Tebenned.” (Szent

Ágoston). Ha felismerjük életünk nagy, végső célját, az Istennel való találkozást, közösséget, és szabadon azonosulunk vele, akkor boldogságra irányul a létünk.

Isten nem hagy bennünket magunkra az Ő keresésében: elénk jön, közénk jön Jézusban, hogy találkozhasson velünk és mi vele. Együtt haladhatunk Jézussal az Atya országa felé. Mint lobogó fény, előttünk halad és vezet minket, megmutatva életünk igazi értelmét. Ezt ünnepeljük Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén.